

ช่องว่างงานวิจัยที่เกี่ยวกับเด็กและเยาวชนในประเทศไทย: ข้อเสนอเชิงการปฏิบัติและนโยบาย

CHILD AND ADOLESCENT RESEARCH GAP IN THAILAND: IMPLICATIONS FOR PRACTICE AND POLICY

Received: 19 January, 2020

Revised: 12 March, 2021

Accepted: 12 March, 2021

สมพร โกมารทัต*, อรุณญา ตูย์คำภีร์**, ศิริพร สัจจามันท์***, นิปัทม์ พิชญโยธิน****

Somporn Gomarattut, Arunya Tuicomepee, Siriporn Sajjanand, Nipat Pichayayothin

จิรภัทร รวิภัทรกุล****, พนิดา เสือวรรณศรี*****

Jirapatara Raveepataraku, Panita Suavansri

*ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประจำวิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

* Assistant Professor, College of Education Sciences, Dhurakij Pundit University,
somporn@dpu.ac.th

**ศาสตราจารย์ประจำคณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

**Professor, Faculty of Psychology, Chulalongkorn University
atuicomepee@gmail.com

*** รองศาสตราจารย์ประจำคณะบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี

***Associate Professor, Faculty of Business Administration, Bangkokthonburi University,
eassir@yahoo.com.

****อาจารย์ประจำคณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

****Lecturer, Faculty of Psychology, Chulalongkorn University
nipat.p@chula.ac.th

*****อาจารย์ประจำคณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

*****Lecturer, Faculty of Psychology, Chulalongkorn University
Jirapattara.r@chula.ac.th

*****อาจารย์ประจำคณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

*****Lecturer, Faculty of Psychology, Chulalongkorn University
Panita.su@chula.ac.th

*บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของรายงานการศึกษาเรื่องการสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวกับเด็กและ
เยาวชนในประเทศไทย ได้รับทุนสนับสนุนจากสำนักงานกองทุนการวิจัย (สกว.) พ.ศ. 2562

บทคัดย่อ

การศึกษาช่องว่างงานวิจัยที่เกี่ยวกับเด็กและเยาวชนในประเทศไทยมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ช่องว่างการวิจัยเชิงประจักษ์ และเสนอแนะแนวทางการปฏิบัติและนโยบายสำหรับการวิจัยเพื่อการพัฒนาเด็กและเยาวชนของประเทศไทยในอนาคต กลุ่มตัวอย่าง คือ งานวิจัยเพื่อการพัฒนาเด็กและเยาวชนที่ผ่านเกณฑ์คัดเลือก และผู้ทรงคุณวุฒิ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบบันทึก แบบสัมภาษณ์ การวิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการศึกษา พบว่า ช่องว่างงานวิจัยที่เกี่ยวกับเด็กและเยาวชนในประเทศไทยมี 6 ประเด็น ได้แก่ 1) ความทันสมัย เท่าทันเหตุการณ์การเปลี่ยนแปลงในสังคม 2) ข้อความรู้เชิงลึกและเชิงระบบที่ก่อให้เกิดผลกระทบเชิงนโยบาย 3) ความร่วมมือระหว่างนักวิชาการและนักวิจัยหรือสถาบันที่เกี่ยวข้องในพื้นที่ 4) การศึกษากลุ่มเด็กและเยาวชนในพื้นที่เข้าถึงยาก 5) งานวิจัยที่มุ่งตอบโจทย์ความท้าทายใหม่ ๆ ในอนาคต 6) การพัฒนานักวิจัยและระบบการสนับสนุน ข้อเสนอแนะทางนโยบายเพื่อนำไปสู่งานวิจัยเพื่อการพัฒนาเด็กและเยาวชน ได้แก่ มาตรการเชิงปฏิบัติการในการกำหนดประเด็นการวิจัยหรือโจทย์การวิจัยระดับชาติเพื่อการพัฒนาเด็กและเยาวชน มาตรการเชิงปฏิบัติการในการสนับสนุนงานวิจัยที่มีผลกระทบสูง และเน้นการมีส่วนร่วมในการพัฒนาเด็กและเยาวชน และมาตรการเชิงปฏิบัติการในการกำหนดมาตรฐานด้านการวิจัยเพื่อการพัฒนาเด็กและเยาวชน นโยบายการวิจัยเพื่อพัฒนาเด็กและเยาวชนของประเทศ ควรจะมีทิศทางและกลไกที่เชื่อมโยงสู่การขับเคลื่อนและการใช้ประโยชน์งานวิจัย และให้ความสำคัญกับระบบบริหารจัดการวิจัยในการพัฒนาเด็กและเยาวชนที่มีประสิทธิภาพ

คำสำคัญ: การสังเคราะห์งานวิจัย เด็กและเยาวชน นโยบาย

Abstract

The primary purpose of our research synthesis on children and youth in Thailand was to analyze empirical research gaps and to provide recommendations for future studies related to the development of children and youth in Thailand. Samples were the studies related to children and youth that met the inclusion criteria, and the inputs from the experts. The instruments used included the data record forms and an interview form. The content analysis approach was used to analyze the data.

The results revealed 6 research gaps related to children and youth in Thailand: 1) up-to-date knowledge that keeps up with social change, 2) depth and system of knowledge that have impacts on policy, 3) the collaboration among scholars, researchers, or related-institutes in the area, 4) studies on children and youth in the remote area, 5) studies aimed to address the future challenges, and 6) the development of researchers and the support systems. Suggestions on policies for the research relating to children and youth in Thailand were to have operational measure on specifying research topics or national-level core research questions for the development of children and youth, facilitating high impact research, focusing on collaboration in children and youth development, setting up standard of practices for research conducted in this topic. The research policy for children and youth development in Thailand should be implemented with clear direction and process that link to efficiently utilize the knowledge gained from research. The efficiency of the nation's research management related to children and youth development should be emphasized.

Keywords: Research Analysis, Children and Youth, Policy

บทนำ

องค์การสหประชาชาติ ได้กำหนด 17 เป้าหมายของการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals) โดยให้ความสำคัญกับความเชื่อมโยงในการพัฒนาทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม เพื่อบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนภายในปี ค.ศ. 2030 ประเทศไทยเป็นหนึ่งใน 193 ประเทศที่ร่วมเป็นภาคีและตกลงร่วมกันในการตอบสนองต่อเป้าหมายของการพัฒนาที่ยั่งยืน (United Nations, 2018) เป้าหมายของการพัฒนาที่ยั่งยืนระดับนานาชาติดังกล่าวนับได้ว่ามีส่วนสำคัญต่อทิศทางนโยบายและแผนพัฒนาเด็กและเยาวชนของประเทศไทย ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560-2564) ซึ่งได้เสนอหลักสำคัญในการพัฒนาประเทศไทย คือ “ระบบเศรษฐกิจที่เข้มแข็ง สังคมที่มีคุณภาพ สภาพแวดล้อมที่น่าอยู่ คนไทยเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์” โดยมีประเด็นที่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชนที่ปรากฏใน แผนพัฒนาเด็กและเยาวชนแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2560-2564) โดยเน้นให้เด็กและเยาวชนมีคุณภาพชีวิตที่ดี เหมาะสมตามช่วงวัย ทั้งทางด้านสุขภาพกาย ใจ อารมณ์ สังคมและสติปัญญา มีทักษะการเรียนรู้ ที่สอดคล้องกับศตวรรษที่ 21 รวมทั้งมีความเป็นพลเมืองสร้างสรรค์ที่สามารถปรับตัวเท่าทันกับการเปลี่ยนแปลงของบริบทโลก มีความ

รับผิดชอบตนเอง มีจิตสำนึกต่อส่วนรวมและมีส่วนร่วมในฐานะภาคีที่มีพลังในกระบวนการทางสังคม (กรมกิจการเด็กและเยาวชน, 2560)

เมื่อพิจารณาสถานการณ์ด้านเด็กและเยาวชนในสังคมไทยปัจจุบัน จะเห็นได้ถึงการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและตลอดเวลา เนื่องจากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและปัญญาประดิษฐ์ สถานการณ์ทางสังคม (การก้าวสู่สังคมสูงวัยที่ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรที่วัยเด็กและวัยแรงงานมีสัดส่วนลดลง ขณะที่ผู้สูงวัยมีสัดส่วนเพิ่มขึ้น) ตลอดจนการเปลี่ยนแปลงระบบนิเวศของเด็กและเยาวชน ไม่ว่าจะเป็นครอบครัว โรงเรียน ชุมชน สื่อ หรือแม้แต่สถาบันทางเศรษฐกิจที่อาจไม่ได้เอื้อต่อการพัฒนาเด็กและเยาวชนเนื่องจากตกอยู่ในภาวะที่ต้องต่อสู้ดิ้นรนให้อยู่รอดในยุคที่โลกรอบตัวมีการเปลี่ยนแปลงอย่างพลิกผันรวดเร็ว และมีการแข่งขันเกิดขึ้นทุกขณะและรุนแรงมากขึ้นเรื่อย ๆ ดังเช่น ข้อมูลจากรายงานสถานการณ์เด็กและเยาวชนปี พ.ศ. 2559 ระบุถึงสถานการณ์ของเด็กและเยาวชนในช่วงวัยต่าง ๆ กล่าวคือ ช่วงปฏิสนธิ - 2 ปี พบรายงานประเด็นเกี่ยวกับอัตราการฝากครรภ์ อัตราการตายของทารก อัตราการตายของมารดา ช่วงวัยปฐมวัยอายุ 3-5 ปี พบรายงานประเด็นเกี่ยวกับพัฒนาการสมวัย การเจริญเติบโตของเด็กปฐมวัย ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก ช่วงวัยเด็กอายุ 6-12 ปี พบรายงานประเด็นเกี่ยวกับพัฒนาการทางสติปัญญา ภาวะเริ่มอ้วนและอ้วน การศึกษาความปลอดภัยในสถานรับเลี้ยงเด็ก ช่วงวัยเด็กอายุ 13-17 ปี พบรายงานประเด็นเกี่ยวกับสุขภาพจิต การกระทำผิดของเด็กทางสื่อออนไลน์ ช่วงเยาวชนอายุ 18-25 ปี พบรายงานประเด็นเกี่ยวกับการมีงานทำของเยาวชน การสูบบุหรี่ การดื่มแอลกอฮอล์ อัตราการคลอดในหญิงอายุ 15-19 ปี เด็กต้องโทษทางอาญา นอกจากนี้ยังได้กล่าวถึงสถานการณ์เด็กและเยาวชนที่ต้องการการคุ้มครองพิเศษ เช่น เด็กที่ถูกใช้แรงงาน เด็กที่ถูกกระทำความรุนแรง เด็กไร้สัญชาติ สถานการณ์เด็กและเยาวชนที่มีความสามารถพิเศษและกลุ่มที่มีความต้องการพิเศษ อีกทั้งประเด็นการมีส่วนร่วมของเด็กและเยาวชนในกิจกรรมต่าง ๆ บทบาทท้องถิ่นองค์กรเอกชน ภาคธุรกิจ และบทบาทสื่อ อาสาสมัครในการพัฒนาเด็กและเยาวชน เป็นต้น (กรมกิจการเด็กและเยาวชน, 2560)

ดังนั้นการเตรียมความพร้อมให้กับเด็กและเยาวชนที่มีความหลากหลายในบริบทต่าง ๆ กันของประเทศควรได้รับการพัฒนาอย่างทั่วถึงซึ่งมีความสำคัญอย่างยิ่ง ในการนี้จึงมีความจำเป็นที่จะต้องมีการศึกษาวิจัยเพื่อหาข้อมูลและความรู้สนับสนุนการกำหนดนโยบายและการปฏิบัติให้แก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและภาคประชาสังคม เพื่อให้มีการทำงานเชิงรุกบนฐานองค์ความรู้ที่มาจากการวิจัยในการกำหนดทิศทางและผลลัพธ์ให้เป็นที่ยอมรับ การวิเคราะห์งานวิจัยอย่างเป็นระบบจะทำให้เห็นภาพของประเด็นปัญหาที่เกิดขึ้นกับเด็กและเยาวชนในด้านต่าง ๆ รวมทั้งได้มุมมองในประเด็นการวิเคราะห์ ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะที่ง่ายต่อการนำไปใช้ประโยชน์ ตลอดจนเป็นพื้นฐานสำหรับการกำหนดนโยบาย มาตรการ โครงการ หรือการดำเนินการใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชนในแต่ละด้าน รวมทั้งจะได้

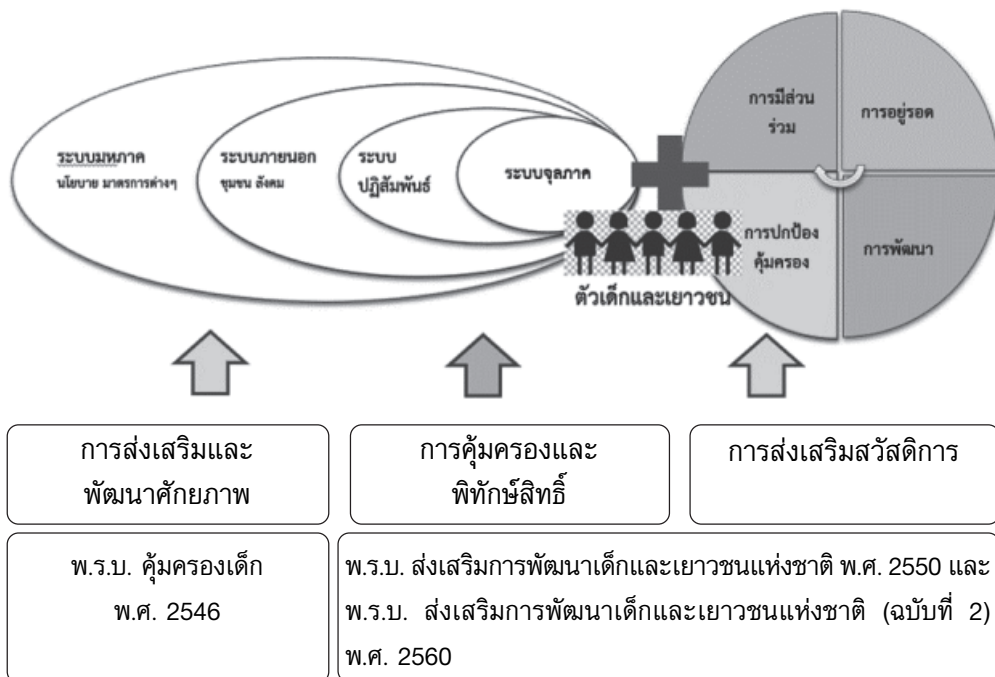
พบช่องว่างของงานวิจัย (research gaps) จึงเป็นที่มาของการสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวกับเด็กและเยาวชนในประเทศไทยในงานวิจัยนี้

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาช่องว่างการวิจัย ช่องว่างทางนโยบาย และจัดทำข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยเพื่อการส่งเสริมพัฒนาเด็กและเยาวชนในประเทศไทย

กรอบแนวคิดการศึกษา

การสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวกับเด็กและเยาวชนในประเทศไทยครั้งนี้ มีกรอบการวิจัยใน 2 ประเด็นหลักร่วมกัน กล่าวคือ แนวคิดอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก (สิทธิที่จะอยู่รอด สิทธิที่จะได้รับการพัฒนา สิทธิที่จะได้รับการคุ้มครอง และสิทธิที่จะมีส่วนร่วมกับสังคม) และแนวคิดทฤษฎีระบบนิเวศวิทยาของ Bronfenbrenner (เด็กและเยาวชน ระบบจุลภาค ระบบปฏิสัมพันธ์ ระบบภายนอก ระบบมหภาค) การสังเคราะห์งานวิจัยยังรวมมุมมองด้านกฎหมาย เช่น พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็กและเยาวชน พ.ศ. 2546 พระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาเด็กและเยาวชนแห่งชาติ พ.ศ. 2550 และพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาเด็กและเยาวชนแห่งชาติ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 มุมมองด้านการส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพ การคุ้มครองและพิทักษ์สิทธิ และการส่งเสริมสวัสดิการสำหรับเด็ก เยาวชนและครอบครัว ดังแสดงในภาพที่ 1

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการสังเคราะห์งานวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย ประกอบด้วย 2 กลุ่ม คือ กลุ่มตัวอย่างที่เป็นงานวิจัยด้านเด็กและเยาวชน และกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งให้ข้อมูลผ่านการสัมภาษณ์ โดยกลุ่มตัวอย่างที่เป็นงานวิจัยด้านเด็กและเยาวชน มีเกณฑ์การคัดเลือกและคัดออกที่ชัดเจน เกณฑ์การคัดเลือก ได้แก่ งานวิจัยเชิงประจักษ์ที่เกี่ยวกับเด็กและเยาวชน ใช้คำสำคัญในการสืบค้น ได้แก่ “เด็ก” “เยาวชน” “วัยรุ่น” “โรงเรียน” “ครอบครัว” “นักเรียน” “นักศึกษา” เป็นงานวิจัยที่ได้รับทุนสนับสนุนจากแหล่งทุนวิจัย 3 แหล่งในช่วงปี พ.ศ. 2555-2559 คือ สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) กรมกิจการเด็กและเยาวชน (ดย.) และสำนักงานกองทุนสนับสนุนการเสริมสร้างสุขภาพ (สสส.) ส่วนเกณฑ์คัดออก ได้แก่ งานวิจัยนั้นเป็นวิทยานิพนธ์ระดับอุดมศึกษา บทความปริทัศน์ บทความเชิงวิเคราะห์และสังเคราะห์ต่าง ๆ

ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ทรงคุณวุฒิให้ข้อมูลสัมภาษณ์ เป็นนักวิจัย ผู้ปฏิบัติงาน และนักนโยบายด้านเด็กและเยาวชน วุฒิการศึกษาสูงสุดระดับปริญญาโทขึ้นไป มีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยด้านเด็กและเยาวชน ตั้งแต่ 10 ปี ถึง 40 ปี

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบบันทึกลักษณะทั่วไปของงานวิจัย แบบประเมินคุณภาพงานวิจัย และแบบสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ คณะผู้วิจัยเป็นผู้พัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยข้างต้น และทำการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือด้วยผู้ทรงคุณวุฒิ

การเก็บรวบรวมข้อมูล มีวิธีการดังนี้ 1. ติดต่อประสานงานกับแหล่งทุนและทำการสืบค้นงานวิจัยจากฐานข้อมูลงานวิจัยที่ได้รับทุนในช่วงปี พ.ศ. 2555-2559 ของสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) กรมกิจการเด็กและเยาวชน (ดย.) และสำนักงานกองทุนสนับสนุนการเสริมสร้างสุขภาพ (สสส.) 2. ประชุมระดมความคิดในที่วิจัยเพื่อกำหนดเกณฑ์ในการคัดเลือก การแยกแยะงานวิจัยตามหมวดหมู่และประเภทงานวิจัย 3. คัดเลือกจัดประเภท หมวดหมู่งานวิจัย โดยพิจารณาจาก (1) ชื่อเรื่องและบทคัดย่อ (2) เนื้อหาสาระหรือประเด็นวิจัย (3) รูปแบบการวิจัย 4. พัฒนาเครื่องมือวิจัย ได้แก่ แบบบันทึกลักษณะทั่วไปของงานวิจัย แบบประเมินคุณภาพงานวิจัย 5. กำหนดประเด็นที่จะนำมาสังเคราะห์ จากนั้นประชุมระดมความคิดในที่วิจัยเพื่อวิเคราะห์และสังเคราะห์ผลการวิจัยและข้อเสนอแนะของงานวิจัยที่เกี่ยวกับเด็กและเยาวชนในประเทศไทย 6. สำหรับการเก็บข้อมูลสัมภาษณ์ คณะผู้วิจัยติดต่อผู้ที่มีคุณสมบัติเป็นผู้ทรงคุณวุฒิทำการสัมภาษณ์ จากนั้นนำผลการสัมภาษณ์มาวิเคราะห์เนื้อหา เพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อว่างในการวิจัยและจัดทำข้อเสนอแนะต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลโดยการสังเคราะห์งานวิจัยด้วยวิธีปริทัศน์แบบพรรณนา (Narrative review) (นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2542) และการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการศึกษา

ผลการสังเคราะห์และวิเคราะห์ช่องว่างงานวิจัย นโยบายการวิจัยเพื่อพัฒนาเด็กและเยาวชนในประเทศ ดังแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 การวิเคราะห์ช่องว่างการวิจัยและนโยบายการวิจัยเพื่อพัฒนาเด็กและเยาวชนในประเทศ

ประเด็น	ผลการสังเคราะห์งานวิจัย	การวิเคราะห์ช่องว่าง
1. โจทย์การวิจัยมีเป้าหมายสูงสุดเพื่อให้เด็กและเยาวชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีและมีความมั่นคงในการดำรงชีวิตที่เหมาะสมตามช่วงวัย ทั้งด้านสุขภาพใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญาที่ดี มีทักษะการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับศตวรรษที่ 21 (วิจารณ์ พานิช, 2557; Kay, 2010)	งานวิจัยครอบคลุมประเด็นสำคัญ ดังนี้ <ul style="list-style-type: none"> ● การส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพของเด็กและเยาวชน ในประเด็นการเรียนรู้และทักษะในศตวรรษที่ 21 ครอบคลุม ทักษะการคิด (การคิดสร้างสรรค์ การคิดวิจารณ์ การคิดวิเคราะห์) ทักษะการเท่าทันสื่อดิจิทัล การใช้เทคโนโลยี ด้านคุณลักษณะทางจิตวิทยา (การควบคุมตนเอง การเห็นคุณค่าในตนเอง การมีจิตสาธารณะ) ทักษะอาชีพและการดำรงชีพ ทักษะชีวิต ส่วนด้านการเรียนรู้ในเรื่อง การใช้ภาษาต่างประเทศ การเรียนรู้ด้านคณิตศาสตร์/วิทยาศาสตร์) อย่างไรก็ตามยังขาดประเด็นของทักษะที่สำคัญในการใช้ชีวิตของเด็กและเยาวชน ในเรื่องทักษะทางสังคมและทักษะข้ามวัฒนธรรม (Social and cross-cultural skills) ภาวะผู้นำและความรับผิดชอบ (Leadership and responsibility) การทำงานร่วมกับผู้อื่น Collaboration) เป็นต้น ● การคุ้มครองและพิทักษ์สิทธิของเด็กและเยาวชน ครอบคลุมการสร้างเสริมภูมิคุ้มกันในการปกป้องตนเองและสังคมในกลุ่มเด็กและเยาวชน 3 กลุ่ม คือ กลุ่มผู้พิการ กลุ่มชาติพันธุ์ และกลุ่มผู้กระทำความผิด ● การส่งเสริมสวัสดิการเด็กและเยาวชนในด้านสุขภาพ และพฤติกรรมเสี่ยงต่างๆ ได้แก่ (1) ภาวะโภชนาการเพื่อป้องกันปัญหาน้ำหนักเกินและโรคอ้วน (2) การส่งเสริมสุขภาพ เพื่อลดพฤติกรรมเสี่ยงการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ 	<ul style="list-style-type: none"> ● งานวิจัยตามช่วงอายุยังขาดข้อมูลสำคัญและบางกลุ่มช่วงอายุมีจำนวนน้อย ดังที่พบว่า งานวิจัยร้อยละ 47.4 ไม่ระบุช่วงอายุของเด็กและเยาวชนที่ศึกษา งานวิจัยร้อยละ 3.7 ศึกษา เด็กช่วงอายุ 0-6 ปี ร้อยละ 6.5 ศึกษาเด็ก 7-12 ปี ช่วงอายุที่มีงานวิจัยศึกษามากที่สุด ได้แก่ วัยรุ่นและเยาวชน (ร้อยละ 49.1) ● การวิจัยและพัฒนาเด็กและเยาวชนในยุคที่สังคมและเทคโนโลยีเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว มีความจำเป็นที่งานวิจัยต้องตอบโจทย์ท้าทายใหม่ๆ ในประเด็นที่อาจก่อให้เกิดผลกระทบต่อเด็กและเยาวชนในอนาคต เช่น การวิจัยผลกระทบเทคโนโลยีปัจจุบัน ต่อเด็กและเยาวชน ● ขาดงานวิจัยต้นแบบหรือมาตรฐานการปฏิบัติการ ที่เป็น Best Practices ด้าน interventions ที่แสดงถึงประสิทธิภาพ ประสิทธิผล และความคุ้มค่า ซึ่งเป็นข้อมูลที่จำเป็นในการใช้ประโยชน์งานวิจัยและการขับเคลื่อนเชิงนโยบายต่างๆ

ประเด็น	ผลการสังเคราะห์งานวิจัย	การวิเคราะห์ช่องว่าง
	<ul style="list-style-type: none"> งานวิจัยยังขาดความทันสมัย ไม่เท่าทันสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปในสังคมไทย/สังคมโลก ตอบโจทย์วิจัยเดิม ช้าๆ หรือใช้วิธีการศึกษาเรื่องเดิมแบบเดิมทำให้ไม่มีผลการวิจัยที่ใหม่ ไม่มีการต่อยอดเพื่อสะท้อนถึงความเข้าใจเด็กและเยาวชนตามสภาพที่เป็นจริง 	
2. การวิจัยเน้นแนวทางการพัฒนาเด็กและเยาวชนที่สอดคล้องกับอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก และทฤษฎีระบบนิเวศวิทยาของบรอนเฟนเบรนเนอร์ (Bronfenbrenner, & Morris, 1998)	<p>งานวิจัยในการศึกษานี้ให้ความสำคัญกับการไม่เลือกปฏิบัติ ประโยชน์สูงสุดของเด็ก และการพัฒนามนุษย์ ที่ให้ความสำคัญกับการทำงานที่ตัวเด็กและเยาวชนพร้อมกับบริบทแวดล้อม</p> <ul style="list-style-type: none"> การวิเคราะห์เนื้อหางานวิจัย 181 เล่มตามกรอบการวิจัย พบว่าอันดับ 1 (54 เล่ม) เป็นงานวิจัยด้านสิทธิการมีส่วนร่วม ระบบปฏิสัมพันธ์ อันดับ 2 (37 เล่ม) ศึกษาสิทธิการมีส่วนร่วมระบบภายนอก อันดับ 3 (17 เล่ม) ที่ศึกษาสิทธิการได้รับการปกป้องคุ้มครอง ระบบภายนอก ไม่พบ งานวิจัยที่ศึกษาสิทธิการมีชีวิตอยู่รอด การได้รับการปกป้องคุ้มครอง และการมีส่วนร่วมระบบมหภาค การวิเคราะห์อภิมานงานวิจัย 24 เล่ม พบว่างานวิจัยด้านสิทธิในการพัฒนามากที่สุด 20 เล่ม งานวิจัยด้านสิทธิในการได้รับการปกป้องคุ้มครอง มี 2 เล่ม สิทธิในการอยู่รอดมี 3 เล่ม ไม่พบงานวิจัยเกี่ยวกับสิทธิในการมีส่วนร่วม 	<ul style="list-style-type: none"> งานวิจัยที่มีจุดเน้นด้านสิทธิการมีส่วนร่วมยังขาดงานวิจัยเชิงปริมาณที่มีการใช้สถิติขั้นสูงในการวิเคราะห์และสังเคราะห์ความรู้ แม้จะมีความพยายามในการสร้างความรู้ด้านการพัฒนาเด็กและเยาวชนให้ครอบคลุมสิทธิเด็กและระบบสิ่งแวดล้อมรอบตัวเด็ก แต่งานวิจัยที่ผ่านมายังไม่มีการศึกษาในเรื่องสิทธิการมีชีวิตอยู่รอด การได้รับการปกป้องคุ้มครอง และการมีส่วนร่วม และในระบบมหภาคยังขาดการให้ความสำคัญกับแนวปฏิบัติ นโยบาย กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชน และความแตกต่างทางวัฒนธรรม
3. การเสริมสร้างพลังความเข้มแข็งนักวิจัย และระบบสนับสนุนการผลิตและเผยแพร่งานวิจัยที่มีคุณภาพ	<ul style="list-style-type: none"> ผลการสืบค้นรายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์ จำนวน 404 เล่ม พบว่างานวิจัยมากกว่าครึ่งไม่สามารถนำมาสังเคราะห์สร้างองค์ความรู้ งานวิจัยจำนวนมากมีเนื้อหาสาระ ประเด็นวิจัย และข้อค้นพบที่ยังไม่สมบูรณ์เพียงพอสำหรับการนำมาวิเคราะห์สังเคราะห์งานวิจัยต่อยอด 	<ul style="list-style-type: none"> งานวิจัย/กิจกรรมวิจัยที่จัดขึ้นมักจะดำเนินการตามความต้องการและปัญหาที่นักวิจัยหรือนักปฏิบัติในพื้นที่สนใจ ซึ่งมีข้อจำกัดในหลักฐานเชิงประจักษ์ทั้งประสิทธิภาพและประสิทธิผล

ประเด็น	ผลการสังเคราะห์งานวิจัย	การวิเคราะห์ช่องว่าง
	<ul style="list-style-type: none"> ●งานวิจัยเชิงประมาณ การศึกษาขนาดอิทธิพลของ intervention หรือ อิทธิพลของปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาเด็กและเยาวชน พบว่างานวิจัยที่ค่าอิทธิพลสูงได้แก่ (1)การวิจัยเชิงทดลอง หรือ การวิจัยและพัฒนา รองลงมา คืองานวิจัยเชิงสำรวจ หรือ เชิงความสัมพันธ์ (2)งานวิจัยที่มีขนาดกลุ่มตัวอย่างพอเหมาะ ได้แก่ จำนวน 51-100 ดีที่สุด รองลงมา คือ จำนวนน้อยกว่าหรือเท่ากับ 50 คน ตามมาด้วย 101-200 คน และ 201 คนขึ้นไปตามลำดับ (3)ระยะเวลาการทำ intervention 1-6 เดือน ดีกว่า 6 เดือนขึ้นไป (4)งานวิจัยที่มีการเปรียบเทียบการวัดก่อน-หลัง รองลงมาคือ งานวิจัยที่มีการเปรียบเทียบกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม ตามด้วยงานวิจัยที่มีการเปรียบเทียบความสัมพันธ์ ●คุณภาพงานวิจัยส่วนใหญ่อยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ ส่วนใหญ่ของงานวิจัยที่พบ คือขาดองค์ประกอบที่สำคัญของการวิจัย เช่น การทบทวนองค์ความรู้วรรณกรรมที่เกี่ยวข้องที่พอเพียงและทันเหตุการณ์ การสร้างกรอบความคิดในการวิจัย และการออกแบบการวิจัยที่สอดคล้องกับปัญหาวิจัย นอกจากนี้ ผลงานวิจัยจำนวนหนึ่ง ที่ใช้รูปแบบการวิจัยเชิงปฏิบัติการหรือการมีส่วนร่วมในชุมชน มักนำเสนอผลการจัดกิจกรรมร่วมกับชุมชน แต่ขาดการระบุการแก้ปัญหา หรือเติมเต็มองค์ความรู้ที่ขาดหายไป ส่วนใหญ่งานวิจัยเป็นเพียงการศึกษาเพื่อให้รู้และอธิบาย 	<p>ทำให้ขาดข้อมูลที่สำคัญและความน่าเชื่อถือในการนำผลการวิจัยไปใช้ในการปฏิบัติต่อยอดและการขับเคลื่อนนโยบายของประเทศ</p> <ul style="list-style-type: none"> ●งานวิจัยด้านการศึกษา ประสิทธิภาพของ intervention ยังมีไม่มาก ●นักวิจัยที่มีความเชี่ยวชาญหรือศักยภาพเพียงพอในการทำการวิจัยรูปแบบต่างๆมีไม่มาก และขาดความร่วมมือระหว่างนักวิจัยที่เป็นนักวิชาการในสถาบันการศึกษา และนักวิจัยที่เป็นผู้ปฏิบัติ ผู้ที่ใช้งานจริง ทำให้งานวิจัยที่ได้ขาดมุมมองที่ครบถ้วนรอบด้าน ทั้งมุมมองตามหลักวิชาการ และมุมมองการใช้งานจากผู้ปฏิบัติจริง ●ระบบการพัฒนาักวิจัยและการสนับสนุนด้านการวิจัยยังไม่มีประสิทธิภาพ

ประเด็น	ผลการสังเคราะห์งานวิจัย	การวิเคราะห์ช่องว่าง
4. นโยบาย นวัตกรรมเชิง ระบบ กลไก และ เครือข่ายในการ วิจัย การใช้ ประโยชน์งานวิจัย ด้านเด็กและ เยาวชน	<ul style="list-style-type: none"> มีงานวิจัยที่เน้นการพัฒนากลไกเชิงระบบในการพัฒนาเด็กและเยาวชน โดยเฉพาะด้านการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมในเชิงพื้นที่ แต่การวิจัยยังเป็นการศึกษาพื้นที่แบบแยกส่วน และไม่มีการประเมินผลเชิงระบบเพื่อการปรับปรุงพัฒนา และเพื่อการมีส่วนร่วม ขับเคลื่อนให้บูรณาการเข้ากลไกปกติ เพื่อความยั่งยืน และขยายผลครอบคลุมทั่วทุกพื้นที่ ขาดการส่งเสริมสนับสนุนและการพัฒนานักวิจัยอย่างเป็นระบบ ขาดระบบการเชื่อมโยงระหว่างผู้ผลิตงานวิจัยและผู้ใช้ประโยชน์งานวิจัย ขาดระบบสารสนเทศและการจัดการงานวิจัยที่มีประสิทธิภาพ 	ยังขาดนวัตกรรมเชิงระบบของงานวิจัยด้านเด็กและเยาวชน ที่เป็นความร่วมมือระหว่างหน่วยงานรัฐที่เกี่ยวข้องในกระทรวงต่างๆ เช่น กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ กระทรวงสาธารณสุข กระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงมหาดไทย กระทรวงยุติธรรม กระทรวงแรงงาน และภาคีภาคประชาสังคมที่ทำงานวิจัยในเด็กและเยาวชน เป็นต้น

สรุปและข้อเสนอแนะ

ผลการสังเคราะห์ข้อความรู้เกี่ยวกับเด็กและเยาวชนจากงานวิจัยครั้งนี้ แสดงให้เห็นถึงช่องว่างที่น่าสนใจ 6 ประเด็น ได้แก่

1. งานวิจัยที่เกี่ยวกับเด็กและเยาวชนในประเทศไทยที่มีอยู่ปัจจุบันยังไม่เท่าทันเหตุการณ์เปลี่ยนแปลงสังคมที่มีความเป็นพลวัตสูง อีกทั้งผลการวิจัยจำนวนไม่น้อยยังอยู่ในลักษณะกระจัดกระจายมีการศึกษาซ้ำซ้อนในเรื่องเดียวกัน หรือเรื่องที่คล้ายคลึงกัน ลักษณะงานวิจัยเป็นโครงการวิจัยเดี่ยวๆ จำนวนมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะโจทย์การวิจัยขึ้นกับความสนใจและความเชี่ยวชาญของผู้วิจัย หรือความต้องการของพื้นที่อย่างหนึ่งอย่างใดเป็นหลัก มากกว่างานวิจัยเพื่อสร้างผลกระทบเชิงประจักษ์ที่นำไปสู่การขับเคลื่อนและใช้งานได้จริง

2. ข้อความรู้เชิงลึกและเชิงระบบที่ก่อให้เกิดผลกระทบเชิงนโยบาย กล่าวคือ งานวิจัยที่เกี่ยวกับเด็กและเยาวชนในประเทศไทยที่มีอยู่ปัจจุบันยังขาดงานวิจัยที่ก่อให้เกิดข้อความรู้ในเชิงระบบ อันจะส่งผลกระทบในระดับนโยบาย รวมไปถึงงานวิจัยที่มีการประเมินผลนโยบายว่าตอบโจทย์หรือแก้ปัญหาที่มีอยู่มากน้อยเพียงใด และงานวิจัยที่ให้ข้อความรู้เชิงลึก แสดงถึงการสังเคราะห์ การเชื่อมโยงในลักษณะองค์รวม ที่สะท้อนการประยุกต์ใช้งานวิจัยในเชิงพื้นที่ได้จริง หรือมุมมองการใช้งานอื่น ๆ

3. ความร่วมมือระหว่างนักวิชาการและนักวิจัยในพื้นที่ กล่าวคือ งานวิจัยด้านเด็กและเยาวชนในประเทศไทยที่มีอยู่ปัจจุบัน มีช่องว่างคือ ยังขาดการมีส่วนร่วม หรือความร่วมมือระหว่างนักวิจัยที่เป็นนักวิชาการในสถาบันการศึกษา และนักวิจัยที่เป็นผู้ปฏิบัติ ผู้ที่ใช้งานจริง ทำให้การงานวิจัยที่ได้ขาดมุมมองที่ครบถ้วนรอบด้าน ทั้งมุมมองตามหลักวิชาการและมุมมองการใช้งานจากคนทำงานจริง

4. การศึกษากลุ่มเด็กและเยาวชนในพื้นที่เข้าถึงยาก กล่าวคือ งานวิจัยเกี่ยวกับเด็กและเยาวชนในประเทศไทยที่มีอยู่ปัจจุบัน มีช่องว่างคือ ยังขาดงานวิจัยในกลุ่มเด็กและเยาวชนในพื้นที่เข้าถึงยาก หรือ งานวิจัยที่ให้ภาพข้อความรู้เชิงลึกเกี่ยวกับแนวทางการปฏิบัติการประยุกต์ใช้งานในกลุ่มเป้าหมายดังกล่าว

5. งานวิจัยที่มุ่งตอบโจทย์ความท้าทายใหม่ ๆ ในอนาคต กล่าวคือ งานวิจัยเกี่ยวกับเด็กและเยาวชนในประเทศไทยที่มีอยู่ปัจจุบัน มีช่องว่างคือ ยังขาดงานวิจัยที่ตอบโจทย์ประเด็นที่มีแนวโน้มว่าจะก่อให้เกิดผลกระทบต่อดังกล่าวและเยาวชนในอนาคต ขาดงานวิจัยเพื่อตอบโจทย์ด้านการพัฒนาเด็กและเยาวชนที่มีความสอดคล้องกับการพัฒนาทางเทคโนโลยีปัจจุบัน หรืองานวิจัยที่ตอบโจทย์ที่ท้าทาย โจทย์วิจัยใหม่ ๆ เกี่ยวกับสภาพแวดล้อมและปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อเด็กและเยาวชน

6. การพัฒนานักวิจัยและระบบการสนับสนุน กล่าวคือ งานวิจัยเกี่ยวกับเด็กและเยาวชนในประเทศไทยที่มีอยู่ปัจจุบัน มีช่องว่างคือ ยังขาดการพัฒนานักวิจัยและระบบการสนับสนุนที่ชัดเจน

ช่องว่างของงานวิจัยข้างต้นนำมาสู่ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับงานวิจัยด้านเด็กและเยาวชนซึ่งแบ่งเป็น 2 ประเด็นคือ ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ และคือ ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายสำหรับการวิจัยด้านเด็กและเยาวชน ดังนี้

ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการเพื่อนำไปสู่งานวิจัยตอบโจทย์การพัฒนาเด็กและเยาวชนให้เป็นที่ประจักษ์ในด้านประสิทธิภาพ ประสิทธิผล และความคุ้มค่า และเป็นงานวิจัยที่นำไปสู่การแก้ไขปัญหาโดยตรงและเห็นผลกระทบ (Impact) ได้ ได้แก่

1. มาตรการเชิงปฏิบัติการในการกำหนดประเด็นการวิจัยหรือโจทย์การวิจัยระดับชาติเพื่อการพัฒนาเด็กและเยาวชนควรครอบคลุมกลุ่มเป้าหมายเด็กและเยาวชนที่กระจายในทุกช่วงอายุ และให้ความสำคัญกับการรายงานช่วงอายุของกลุ่มเป้าหมายที่ศึกษาด้วยการวิจัยหรือโจทย์การวิจัยเกี่ยวกับเด็กและเยาวชนในลักษณะของโปรแกรมการพัฒนาเด็กและเยาวชน หรือ intervention ต่างๆ ควรมีความเข้มงวดในการออกแบบงานวิจัย และเป็นงานวิจัยที่มุ่งให้ได้ต้นแบบที่สะท้อนภาพข้อความรู้เชิงลึกเกี่ยวกับแนวทางการปฏิบัติ เพื่อให้นำมาพัฒนาผลการวิจัยมากำหนดเป็นแบบปฏิบัติที่ดี หรือ มาตรฐานการปฏิบัติที่ดีได้ ควรเพิ่มประเด็นการตอบโจทย์ที่ทันสมัย เท่าทันต่อเหตุการณ์ที่เปลี่ยนแปลงของสังคม

ตอบประเด็นความท้าทายใหม่ๆ หรือตอบโจทย์ที่อาจก่อให้เกิดผลกระทบต่อเด็กและเยาวชนในอนาคต เช่น การวิจัยผลกระทบเทคโนโลยีปัจจุบันต่อเด็กและเยาวชนให้มากขึ้น และควรให้ความสำคัญกับระบบนิเวศของเด็กที่เป็นระบบมหภาค เน้นประเด็นนโยบาย ความแตกต่างทางวัฒนธรรม กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชน อันจะส่งผลกระทบต่อการพัฒนาเด็กและเยาวชนในภาพรวม

2. มาตรการเชิงปฏิบัติการในการสนับสนุนงานวิจัยที่มีผลกระทบสูงและเน้นการมีส่วนร่วมในการพัฒนาเด็กและเยาวชน เช่น การวิจัยที่เน้นความร่วมมือเชิงเครือข่าย หรือเชิงพื้นที่ (Area-Based Collaborative Research) อันจะทำให้งานวิจัยมีผลลัพธ์ที่ดีและมีทิศทางชัดเจนที่จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่เห็นผลได้มากและรวดเร็ว ตลอดจนทำให้การใช้ประโยชน์และขับเคลื่อนงานวิจัยมีพลังและได้รับความร่วมมือจากผู้ที่เกี่ยวข้องเพิ่มมากขึ้นด้วย การให้ความสำคัญกับงานวิจัยเชิงผลลัพธ์ ที่ตอบโจทย์การใช้งานจริง เน้นกระบวนการพัฒนางานวิจัยจากการปฏิบัติในการส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพเด็กและเยาวชน การคุ้มครองและพิทักษ์สิทธิของเด็กและเยาวชน และการส่งเสริมสวัสดิการของเด็กและเยาวชน นอกจากนี้ควรมีการสนับสนุนการวิจัยที่มุ่งตัวเด็กและเยาวชน ร่วมกับระบบนิเวศของพวกเขา โดยอาจเป็นการวิจัยที่ใช้ครอบครัวเป็นฐาน โรงเรียนเป็นฐาน มหาวิทยาลัยเป็นฐาน ชุมชนเป็นฐาน หรือเทคโนโลยี และแอปพลิเคชันเป็นฐานให้เพิ่มมากขึ้น สุดท้ายควรให้ความสำคัญกับการป้องกันและแก้ไขปัญหาในเด็กและเยาวชน โดยเน้นการแก้ปัญหาที่ตัวเด็กและเยาวชน รวมทั้งการส่งเสริมระบบนิเวศของเด็กและเยาวชนเพื่อลดปัจจัยเสี่ยงเพิ่มปัจจัยปกป้อง และควรคำนึงถึงการจัดทำในสภาพแวดล้อมจริงที่เกิดขึ้น เช่น ที่บ้านหรือโรงเรียน เพื่อให้ได้ผลลัพธ์ที่ดี มุ่งเน้นการเปลี่ยนแปลงให้ชีวิตดีขึ้น และป้องกันผลกระทบที่ไม่ดีร่วมด้วย

3. มาตรการเชิงปฏิบัติการในการกำหนดมาตรฐานด้านการวิจัยเพื่อการพัฒนาเด็กและเยาวชน ด้วยการให้ความสำคัญกับมาตรฐานด้านการวิจัย การมีข้อมูลเชิงประจักษ์สนับสนุนผลการศึกษา ความเคร่งครัดในการออกแบบการวิจัยและการดำเนินการวิจัยตามกระบวนการวิจัยตามวิธีทางวิทยาศาสตร์ที่น่าเชื่อถือ การนำเสนอผลงานวิจัยต่อสาธารณะหรือผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสีย รวมทั้งการนำเสนอรายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์ โดยเฉพาะในงานวิจัยและพัฒนาต้นแบบหรือมาตรฐานการปฏิบัติการ ที่นำไปสู่แบบปฏิบัติที่ดี (Best Practices) ในเด็กและเยาวชน ด้วยการกำหนดมาตรฐานด้านการวิจัยจะทำให้ได้ผลงานวิจัยที่มีคุณภาพสามารถประยุกต์ใช้ได้จริง โดยสามารถนำผลการวิจัยไปใช้อย่างแพร่หลายและทำให้เกิดผลลัพธ์ตามต้องการได้อย่างต่อเนื่อง

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย การสังเคราะห์งานวิจัยครั้งนี้ นำมาสู่ข้อเสนอแนะสำหรับเชิงนโยบายการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชนของประเทศไทยสำหรับหน่วยงานของรัฐ เช่น กรมกิจการเด็กและเยาวชน กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ตลอดจนหน่วยงานของรัฐอื่นๆ ซึ่งมีการกึ่งในการกำหนดนโยบายและมาตรฐานการวิจัยและพัฒนา การกำกับดูแลและติดตามประเมินผล การส่งเสริมสนับสนุนในเชิงวิชาการและการปฏิบัติในมิติพื้นที่ การทำงานอย่างเป็นองค์รวมโดยยึดเด็กเป็นศูนย์กลางอย่างมีประสิทธิภาพ นโยบายการวิจัยเพื่อพัฒนาเด็กและเยาวชนของประเทศ ควรจะ

1. มีทิศทางและกลไกที่เชื่อมโยงสู่การขับเคลื่อนและการใช้ประโยชน์งานวิจัยในการพัฒนาเด็กและเยาวชน โดยการกำหนดทิศทางด้านนโยบายงานวิจัยและกลไกที่เชื่อมความเชื่อมโยงของงานวิจัยในแต่ละเรื่องไปสู่การใช้ประโยชน์ หรือการนำไปปฏิบัติได้จริง โดยอาจกำหนดเป็นแผนงานและโครงการสำคัญ (Flagship Program) มีแนวทางการพัฒนาต่อยอด มีการกำหนดพื้นที่เป้าหมาย และประเด็นพัฒนาเชิงบูรณาการที่สำคัญระยะสั้นและระยะกลาง เน้นงานวิจัยในลักษณะชุดโครงการวิจัย (Research Program) งานวิจัยแบบสหสาขาวิชาชีพร่วมกัน (Multidisciplinary Research) ให้มากขึ้น เพื่อให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ที่ตอบโจทย์ในเรื่องเดียวกันได้หลากหลายมิติ ได้ภาพข้อความรู้ในการพัฒนาเด็กและเยาวชนอย่างครบวงจร และนำไปสู่การใช้ประโยชน์และการขับเคลื่อนงานวิจัยเพื่อทำให้การพัฒนาเด็กและเยาวชนเกิดผลสัมฤทธิ์และสอดคล้องกับเป้าหมายรวมของประเทศ

2. ให้ความสำคัญกับระบบบริหารจัดการวิจัยในการพัฒนาเด็กและเยาวชนที่มีประสิทธิภาพ เช่น ระบบสารสนเทศและฐานข้อมูลวิจัยเพื่อการสืบค้นข้อมูลโครงการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชนที่ดำเนินการเสร็จแล้ว ข้อมูลนักวิจัยหรือผู้เชี่ยวชาญด้านเด็กและเยาวชน และข้อมูลด้านการใช้ประโยชน์จากผลงานวิจัยด้านเด็กและเยาวชน โดยระบบสารสนเทศและฐานข้อมูลวิจัย จะช่วยให้เกิดการสืบค้นและเผยแพร่การใช้ประโยชน์สู่สาธารณชนอย่างกว้างขวางอันจะทำให้เกิดการสนับสนุนและจัดการงานวิจัยด้านนี้ให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลยิ่งขึ้นต่อไป

บรรณานุกรม

- กรมกิจการเด็กและเยาวชน. (2560). *แผนกลยุทธ์กรมกิจการเด็กและเยาวชน ฉบับที่ 1 พ.ศ. 2560-2564*. กรุงเทพฯ: กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์.
- กรมกิจการเด็กและเยาวชน. (2560). *แผนพัฒนาเด็กและเยาวชนแห่งชาติ ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2560-2564*. กรุงเทพฯ: กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์.
- นงลักษณ์ วิรัชชัย. (2542). *การวิเคราะห์ห่อภิมาน*. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิจารณ์ พานิช. (2557). *การสร้างการเรียนรู้สู่ศตวรรษที่ 21* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Bronfenbrenner, U., & Morris, P. A. (1998). The ecology of developmental process. In W. Damon & R. M. Lerner (Eds.), *Handbook of child psychology, vol. 1: Theoretical models of human development* (5th ed.). NY: John Wiley and Sons.
- Kay, K. (2010). 21st century skills: Why they matter, what they are, and how we get there. In J. A. Ballanca, & R. Brandt (Eds.), *21st century skills: Rethinking how students learn*. Bloomington, IN: Solution Tree.
- United Nations. (2018). *The sustainable development goals*. Retrieved 2019, 24 April, from <https://www.un.org/sustainabledevelopment/sustainable-development-goals/>